

Yksi Taizén nuorten kokouksista järjestettiin viime vuodenvaihteessa ensi kertaa Berliinissä. Tälle suurkaupungille on tunnusomaista valtava määrä monimuotoisuutta. Berliini katsoo tulevaisuuteen, mutta myös sen tuskallinen menneisyys on läsnä ihmisten arjessa. Berliiniläiset ovat osoittaneet todeksi, etteivät vaikeatkaan olosuhteet pysty lannistamaan heitä. Vaikka kristityt edustavat vähemmistöä berliiniläisistä, he pyrkivät elämään evankeliumista. Berliinin kristityt jakaantuvat lukuisiin tunnustuskuntiin, mutta heidän yhteistä todistustaan ja ekumeenisia ponnistuksiaan ei voi pitää enää vapaaehtoisena valintana, vaan se on elintärkeää välttämättömyyttä. Monista Berliinin seurakunnista on tullut inhimillisen yhteenkuuluvuuden (solidaarisuuden) tyyssijojä, jonne köyhät ovat tervetulleita. Muuan veli Taizéstä vieraili Berliinissä ensimmäisen kerran vuonna 1955. Sen jälkeen, kun kaupungin kahtia jakanut muuri rakennettiin vuonna 1961, Taizén veljet moninkertaistivat vierailunsa Itä-Berliiniin. Kaupunkiin perustettiin 1980-luvulla lukuisia rukousryhmiä, ja vuonna 1986 veli Roger kävi siellä luottamuksen pyhiinvaelluksellaan. Järjestettiin rukouspalvelus, johon oli pyydettyä lupa kommunistisilta viranomaisilta. Palvelus pidettiin samanaikaisesti kahdessa suuressa kirkossa, katolisessa ja protestanttisessa, ja se kokosi yhteen 6 000 nuorta Itä-Saksasta. Lupa saatiin sillä ehdolla, ettei tilaisuuksiin osallistu yhtään lännestä tulevaa kristittyä. Nyt nuo ajat ovat takana. Berliinistä on tullut joka puolella maailmaa symboli kaikille niille, jotka pyrkivät ylittämään ihmisiä erottavia muureja ja kylvämään luottamusta.

Taizén kirje

FI

VUOSIKIRJE 2012

Kohti uutta solidaarisuutta

Tarvitaan rohkeita päätöksiä, jotta uudenlainen yhteenkuuluvuus (solidaarisuus) todella pääsisi versomaan kaikkialla – perheissä, yhteisöissä, kylissä ja kaupungeissa, eri maissa ja maanosissa.¹

Vaikka tiedostamme, millaiset vaarat uhkaavat planeettaamme ja millainen kärsimys painaa ihmisyiden harteilla, emme halua antaa periksi pelolle ja luopua toivosta.²

Ja kuitenkin alituiset pettymykset uhkaavat hienoista toivoa ihmisissä. Yhä raskaampina painavat taloudelliset vaikeudet, ylivoimaisen mutkikkaaksi käyvä yhteiskunta

ja neuvottomuus luonnonkatastrofien äärellä pyrkivät tukahduttamaan tuorena versovaa toivoa.³

Olisiko nyt tullut aika rakentaa uudenlaisia yhteenkuuluvuuden (solidaarisuuden) muotoja? Pitäisikö meidän nähdä aiempaa enemmän vaivaa nostaaksemme esiin luottamuksen lähteitä? Ilman luottamusta ei yksikään ihminen eikä ihmisyyhteisö voi elää.

Kun luottamus kokee kolauksen ja meidät petetään, haavat jättävät syvät jäljet.

Luottamus ei ole sokeaa hyväuskoisuutta tai vain jokin helppohintainen sana. Luottamus syntyy valinnan seurauksena, sisäisen kamppailun tuottamana hyvänä hedelmänä. Meitä kutsutaan joka päivä suuntautumaan pois huolistamme kohti luottamusta.

LUOTTAMUS IHMISTEN KESKEN

Luottamuksen väylien avaaminen on reagoimista erittäin ajankohtaiseen tarpeeseen: vaikka viestintä ihmisten välillä helpottuu teknisesti päivä päivältä, yhteiskuntamme pysyvät pirstaleisina ja jakautuvat erilaisiin osiin.

Muureja ei seiso ainoastaan kansakuntien ja mannerten välillä, vaan myös hyvin lähellä meitä itseämme, jopa sy-

¹ Ihmisten välinen solidaarisuus (yhteenkuuluvuus) on toki aina ollut välttämätöntä ja tarpeellista, mutta asiasta on myös hyvä muistutella säännöllisesti. On tärkeää, että käsitteen sisältöä sanoitetaan uudestaan uusille sukupolville. Tänäkin kenties kipeämmin kuin koskaan ihmiskunnan historiassa erityisesti nuoren sukupolven on elintärkeää valmistautua siihen, että maapallon voimavarat, luonnonrikkauksia ja varallisuutta täytyy jakaa aiempaa reilummin sekä maanosien välillä että maiden sisällä.

² Liikkeelle lähteminen kohti uutta yhteenkuuluvuutta on mahdollista! Muutokseen kannustaa esimerkiksi vakuuttuneisuus siitä, ettei maailmamme historiaa ole kirjoitettu tai määrätty edeltä valmiiksi. Muutama esimerkki: Toisen maailmansodan jälkeen kourallinen eurooppalaisia poliittisia johtajia rohkeni vastoin kaikkia odotuksia alkaa toivoa sovintoa ja rakentaa uutta Eurooppaa yhteenkuuluvuuden hengessä. Vuonna 1986 rauhanomainen vallankumous uudisti Filippiinit, laajattamassa yhteisyyttä saavuttanut Solidarnosc-liike Puolassa valmistutti tietä vapauteen ilman väkivaltaa monille Euroopan maille. Berliinin muurin murtumista vuonna 1989 ei kukaan olisi voinut kuvitellakaan vielä muutamaa vuotta aikaisemmin. Samaan aikaan Latinan Amerikan maissa lähdettiin demokratian tielle ja alkoi ennenkuulumaton taloudellinen kehitys, jonka hedelmistä myös köyhien ihmisten toivotaan pääsevän pian osallisiksi. Rotuerottelun lopettaminen Etelä-Afrikasta ja Nelson Mandelan ojentama käsi sovintoon sai aikaan ihmeen, jota kukaan ei ollut osannut toivoakaan. Viime vuosina olemme saaneet todistaa poliittisen väkivallan päättymistä Pohjois-Irlannissa ja Baskimaalla.

³ Maailmantalouden sudannevaihtelut tekevät ihmiset levottomiksi, ja geopoliittinen tasapaino maapallolla on muuttumassa. Epätasapaino on yhä enemmän. On käynyt ilmi, että se, mikä vielä eilen oli turvallista ja vakaata, ei ehkä ole sitä enää tänään. Olisiko tässä meille hyvä syy tulla entistä tietoisemmiksi oman elämämme valinnoista ja alkaa pohdiskella niitä tarkemmin?

dämässämme. Ajatellaanpa vain millaisia ennakkoluuloja meillä on eri kansallisuuksia kohtaan. Mieti vaikkapa maahanmuuttajia, jotka elävät lähellämme ja kuitenkin usein niin kaukana meistä. Eri uskonnot eivät vieläkaan perusta paljon toinen toisistaan, ja kristitytkin ovat jakautuneet toisilleen vihamielisiin tunnustuskuntiin.

Maaailman rauha alkaa meidän sydämistämme.

Laittaaksemme yhteenkuuluvuuden (solidaarisuuden) liikkeelle meidän täytyy kohdata toiset ihmiset. Joskus joudumme tekemään sen tyhjin käsin, kuunnellen ja yrittäen ymmärtää naista tai miestä, joka ajattelee aivan eri tavalla... ja niin umpikujaan ajautunut tilanne voi jo alkaa muuttua.

Pyrkikäämme olemaan huomaavaisia yhteiskunnassamme kaikkein heikoimmassa asemassa olevia kohtaan, niitä jotka eivät löydä itselleen työtä... Yksi tapa ilmaista huomaavaisuutta on osallistua yhteiskunnalliseen toimintaan. Ja vieläkin syvemmällä tasolla se on avoimen asenteen omaksumista kaikkia ihmisiä kohtaan: myös meille kaikkein läheisimmät ihmiset ovat tietystä mielessä köyhiä ja tarvitsevat meitä.⁴

Jotkut köyhyyden ja epäoikeudenmukaisuuden keskellä elävät päätyvät kapinoimaan tai joutuvat kiusaukseen turvautua silmittömään väkivaltaan. Mutta väkivallan tie yhteiskunnan muuttamiseksi ei toimi.⁵ Meidän on tärkeä kuunnella tarkkaavaisesti suuttumustaan ilmaisevia nuoria, jotta käsittäisimme, mitkä ovat sen perimmäiset syyt.⁶

Syvä sisäinen vakuuttuneisuus siitä, että kaikilla ihmisillä on tarve jakaa asioita keskenään, on yksi voimallähde matkallamme kohti uutta yhteenkuuluvuutta (solidaarisuutta).⁷ Se on välttämättömyys, joka pystyy tuo-

maan yhteen ihmisiä eri uskontokunnista, yhtä hyvin uskovia ja ei-uskovia.

LUOTTAMUS JUMALAAAN

Suhteesta Jumalaan on mahdollista löytää vankka pohja ihmisten väliselle yhteenkuuluvuudelle (solidaarisuudelle). Ja silti luottamus Jumalaan joutuu jatkuvasti koetukselle. Monilla uskovilla on siitä omakohtaisia kokemuksia työtai opiskelupaikoilta tai perheistä.

Monien ihmisen on vaikea uskoa heitä henkilökohtaisesti rakastavaan Jumalaan. Ja paljon on niitäkin, jotka hyvin rehellisesti kysyvät, mistä tiedän, että minulla on uskoa.

Usko näyttäytyy näinä aikoina riskin ottamisena, luottamisen riskinä.

Usko ei tarkoita pohjimmitaan totuuteen kiinnittymistä, vaan se on rakkaussuhde Jumalan kanssa.⁸ Usko kutsuu meitä kääntymään Jumalan antamaa valoa kohti.

Ei niin, että usko johtaisi meidät automaattisesti nöyryyteen tai tukahduttaisi persoonallisuutemme.⁹ Usko Jumalaan tekee meidät vapaiksi – Hän vapauttaa meidät pelosta ja palvelemaan niitä, jotka Hän on meille uskonut.¹⁰

Mitä vahvemmaksi luottamuksemme Jumalaan kasvaa, sitä enemmän sydämemme avartuu käsittämään kaikkea sitä, mikä maailman kaikissa kulttuureissa on inhimillistä. Alamme ottaa ilolla vastaan tieteen ja teknologian saavutuksia, joilla pystymme helpottamaan kärsimystä ja auttamaan yhteiskuntia kehittymään parempaan suuntaan.

Aivan kuten sokaistumme, jos katsomme suoraan kohti aurinkoa paljain silmin, myöskään Jumalaan emme voi katsoa suoraan. Jeesus kuitenkin sallii Jumalan valon loistaa meille itsensä kautta. Läpi Raamatun meitä johdetaan kohti tätä luottamusta: ehdottomasti ei tästä maailmasta oleva (transsendenttinen) Jumala tulee asumaan inhimilliseen todellisuuteemme ja puhuu meille ymmärrettävällä kielellä.

⁴ Köyhyys ei ole vain aineellista köyhyyttä. Se voi näyttäytyä esimerkiksi ystävien puuttumisena tai kyvyttömyytenä löytää elämään mielekkyyttä. Köyhyyttä voi olla sekin, ettemme pääse osallisiksi kirjallisuudesta, taiteesta tai musiikista – kaikesta sellaisesta, joka avaa meille luomisen kauneutta.

⁵ Itä-Saksassa vuonna 1989, aivan viimeisinä viikkoina ennen Berliinin muurin murtumista, järjestettiin kaduilla mielenosoituksia. Niiden organisoijat pyysivät mielenosoittajia kantamaan kädessään palavaa kynttilää. Yksi käsi pitelisi kynttilää ja toinen suojaisi liekkiä tuulelta. Ei siis jäänyt yhtään kättä vapaaksi väkivallan tekoihin.

⁶ Madridissa Indignados-nimisessä liikkeessä toimiva nuorukainen kirjoitti meille: "Mitä tahansa saattaa tapahtua, jos tilanne ei maassamme parane. Työttömiä on valtava määrä. He menettävät kotinsa ja perusoikeutensa. Epäreilu oikeus-, talous- ja sosiaalijärjestelmä aiheuttaa paljon hämmennystä, sekaannusta ja vihaa. Tämä perustuslakiimme kirjoitettu vääristynyt demokratia ei takaa ihmisoikeuksia eikä säällisiä mahdollisuuksia asumiseen. Myös fyysinen ja henkinen arvokkuus riistetään ihmisiltä... Kysyitte, mitä Taivässä voitaisiin tehdä hyväksemme? Vastamme, että te teette jo sitä: näyttäkää meille, miten voisimme säilyttää rauhan sisimmässämme. Tarvitsemme rukouksianne ja jo meitä kohtaan osoittamaanne kiintymystä. Voitte myös auttaa jakamalla tietoa meistä muille nuorille, jotka ehkä kamppailevat samanlaisten ongelmien kanssa."

⁷ Kunpa esimerkiksi ymmärtäisimme, ettei rikkaita länsimaita kutsuta niinkään keskittymään humanitaarisen avun antamiseen Afrikalle kuin varmistamaan oikeudenmukaisuuden parempaa toteutumista tuolla mantereella. Samalla tavoin Haitissa: tuskin mitään muuta kansakuntaa kuin haitilaisia, joilla toisaalta on niin paljon itsekunnioitusta ja aitoa uskoa, on nöyryytetty ja kohdeltu maailman historiassa yhtä huonosti.

⁸ Paavi Benedict XVI on korostanut lukuisissa tilaisuuksissa, että uskon todellinen perusta lepää ihmisen henkilökohtaisessa suhteessa Jumalan kanssa. Hän kirjoittaa: "Kristittyinä olemisen ei ole seurausta eettisistä valinnoista tai korkealentoisista ajatuksista, vaan kohtaamisesta persoonan kanssa, joka antaa elämälle uudet näköalat ja ratkaisevasti uuden suunnan." (Benedict XVI, Deus caritas est, johdanto, nro 1)

⁹ Meidän on hyvä puhdistaa koko ajan uskoamme omista peloistamme ja sisäisistä heijastumistamme (projektioista). Joskus se tarkoittaa sisäisiä taisteluja luottamuksen ja epäilysten välillä. Mieleemme osallistuu näihin taisteluihin eikä tyydy pinnallisiin ja ulkoisista opittuihin vastauksiin. Juuri sen vuoksi monille nykynuorillekaan ei riitä, että vetoamme kirkon ikiaikaisiin totuuksiin ja traditioihin, vaan heidät on motivoitava uskon luottamukseen sekä henkilökohtaiseen osallisuuteen ja vakuuttuneisuuteen.

¹⁰ Martti Luther kommentoi Paavaliin sanoja "Vaikka olen vapaa ja kaikista riippumaton, olen ruvennut kaikkien orjaksi": "Kristitty on vapaa ihminen, kaikkien asioiden herra eikä kenenkään alamainen. Kristitty on täynnä kuuliaisuutta oleva palvelija, joka on kaikkien alamainen." (The Freedom of Christian)

Mikä kristillisessä uskossa sitten on niin ainutlaatuista? Jeesus persoonana ja elävä yhteys Hänen kanssaan. Tätä emme pysty koskaan täysin ymmärtämään.

KAIKEN YHTEYDEN KRISTUS

Me kaikki olemme omalla tavallamme pyhiinvaeltajia ja totuuden etsijöitä. Kristukseen uskomisen ei tarkoita sitä, että omistaisimme totuuden vaan että annamme Hänen, joka on Totuus, pitää meistä huolta ja viedä meitä kohti sen täyttä paljastumista.

Se, että Jeesus viestitti Jumalan kirkkautta yksinkertaisen elämänsä kautta, on ja tulee aina olemaan valtava ja yllättävä uutinen ihmiskunnalle. Jumalallinen elämä teki Hänestä aina vain inhimillisemmän¹¹. Ilmaistemalla itsensä täydellisesti inhimillisen elämän yksinkertaisuudessa Jumala uudisti luottamuksensa ihmiskuntaa kohtaan: Hän teki meille mahdolliseksi uskoa ihmiseen. Tuosta hetkestä lähtien mikään tässä maailmassa tai meissä itsessämme ei voi enää johtaa meitä epätoivoon.

Hyväksymällä väkivaltaisen kuoleman ilman että vastasi siihen itse väkivallalla Jeesus toi Jumalan rakkauden sinne, missä vihamielisyys oli ottanut vallan¹². Ristillä Hän kiellettyi kohtalonuskosta ja passiivisuudesta. Hän rakasti aivan loppuun saakka. Järjenvastaisesta ja kaikenkattavasta kärsimisestään huolimatta Hän luotti siihen, että Jumala on suurempi kuin pahuus ja että kuolema ei saa viimeistä sanaa. On paradoksaalista, että Hänen kärsimisestään ristillä tuli merkki Hänen päättymättömästä rakkaudesta.¹³

¹¹ Jeesus ei ollut mikään suuri askeetikko. Hän teki ihmeitä ja paransi ahkerasti sairaita. Mutta sillä ratkaisevalla hetkellä, kun Hän oli ristillä ja olisi voinut osoittaa että Jumala todella oli lähettänyt Häneltä, Hän valitsi äänettömyyden, Jumalan hiljaisuuden, jonka olemassaolo on tuttua kaikille kärsiville. Sen Hän suostui jakamaan kanssamme. Opetuslasten oli vaikea käsittää, että Jeesus oli tällainen ”köyhä” Messias, sillä he olivat kenties toivoneet, että Jeesus olisi muuttanut aikansa sosiaalisia ja poliittisia oloja. He eivät käsittäneet, että Jeesus oli tullut maan päälle ennen kaikkea nyhtämään pois pahan kaikkine juurineen.

¹² ”Häntä herjättiin, mutta hän ei vastannut herjauksella, hän kärsi, mutta ei uhkailut, vaan uskoi itsensä oikeamielisen tuomarin haltuun.” (1 Piet. 2:23)

¹³ Kun kohtaamme viattomien käsittämätöntä kärsimystä, meistä tulee usein neuvottomia. Sydämemme liikuttuu kysymyksestä, jota on huudettu ilmoille kautta ihmiskunnan historian: Missä on Jumala? Valmista vastausta siihen ei ole. Voimme kuitenkin uskoa itsemme Kristuksen haltuun, joka on voittanut kuoleman ja seisoo rinnallamme kärsimyksissämme.

Jumala nosti Kristuksen kuolleista. Kristus ei siis kuulu pelkästään menneisyyteen, vaan Hän on läsnä jokaista varten joka ikinen päivä. Hän kertoo meille Pyhästä Hengestä, joka mahdollistaa meille elämisen Jumalan oman elämän kanssa.

Uskomme keskus on Ylösnousut Kristus. Hän on keskellämme. Hänellä on henkilökohtainen rakkauden side jokaisen ihmisen kanssa. Kun käännämme katseemme Häneen, tämä ihme herää henkiin ja tekee meidät syvemmin tietoisiksi olemassaolostamme.

Kun katselemme Hänen kirkkauttaan rukoillessamme, tuo sama kirkkaus alkaa hiljalleen loistaa sisällämme. Kristuksen salaisuudesta (mysteristä) tulee oman elämämme salaisuus. Sisäiset ristiriitamme ja pelkomme eivät ehkä laannu, mutta Pyhä Henki tulee ja läpäisee kaiken, mikä meitä huolestuttaa itsessämme aina siihen saakka, että pimeytemme kirkastuu.¹⁴

Rukoileminen johtaa meitä samanaikaisesti kohti Jumalaa ja kohti maailmaa.

Meitä kaikkia kutsutaan jakamaan toisten kanssa sitä samaa ilouutista, jonka Magdalan Maria koki pääsiäisaiamuna nähdessään Kristuksen ylösnousseena.¹⁵

Kirkon kutsumuksena on koota Kristuksen rauhan piiriin naisia, miehiä ja lapsia kaikista kielistä ja kansoista joka puolelta maailmaa. Se on merkki siitä, että evankeliumi on totta. Se on Kristuksen ruumis, jonka Pyhä Henki tekee eläväksi. ”Kaiken yhteyden Kristus” on siinä läsnä.¹⁶

”Kun kirkko kuuntelee¹⁷, eheyttää ja etsii lakkaamatta sovintoa, siitä tulee sellainen kuin se on kaikkein kirkkaimmillaan. Rakkaudellisuuden, myötäkärsimisen ja yhteensovittamisen yhteys, joka heijastaa kirkkaasti Ylös-

¹⁴ Rukous, Jumalan valossa viipyminen, on myös kuuntelemista. Kautta Raamatun meille paljastuu, että Jumala on se, joka puhuu meille ja joka joskus tekee meille kysymyksiä. Joskus Kristus voi näyttäytyä meille köyhänä miehenä, joka haluaa tulla rakastetuksi ja sanoo: ”Minä seison ovella ja kolkutan”. (Ilm. 3:20)

¹⁵ Katso Joh. 20:11–18

¹⁶ ”Kaiken yhteyden Kristus” on ilmaisu, jota Taizén perustaja veli Roger käytti. Samalla tavoin nuori berliiniläinen teologi Dietrich Bonhoeffer haki 21-vuotiaana sisältöä ilmaisulle ”Kristus on olemassa yhteisönä”. Hän kirjoitti, että ”Kristuksen kautta ihmisyyys totisesti yhdyntyy yhteyteen Jumalan kanssa”. (Sanctorum communio)

¹⁷ Kaikkialla kirkoissamme voisi olla ”kuuntelemisen pappeutta”, jota voisivat harjoittaa asiaan vihkiytyneet naiset ja miehet. Monet maallikot kykenisivät tähän tehtävään, joka sitten täydentäisi varsinaiseen pappisvirkaan vihittyjen pappien työtä.

Tulevia etappeja luottamuksen pyhiinvaelluksella

Veli Alois vierailee eri maista tulevien nuorten kanssa Kirkkojen maailmanneuvostossa Genevessä 2. maaliskuuta 2012.

Kolmas kansainvälinen nuorten aikuisten kokous Afrikassa pidetään Kigalissa Ruandassa 14.–18. marraskuuta 2012. Järjestyksessään 35. nuorten aikuisten Euroopan kokous järjestetään 28. joulukuuta 2012 – 2. tammikuuta 2013 Roomassa Italiassa. Veli Alois vierailee Istanbulissa toisten veljien ja eri maista

tulevien nuorten kanssa 4.–6. tammikuuta 2013 viettääkseen loppiaista yhdessä Konstantinopolin ekumeenisen patriarkan Bartholomew I:n ja kaupungin asukkaiden kanssa.

Berliinin kokoukseen saapuneita tervehdyskiä voi lukea (englanniksi) osoitteessa www.taize.fr

noussutta Kristusta. Se ei ole koskaan etäinen eikä ase-
tu puolustuskannalle. Vapaana kaikesta julmuudesta se
voi säteillä nöyrää uskon luottamusta jopa inhimillisissä
sydämissämme.”¹⁸

”MAAN SUOLANA” OLEMINEN

Kaiken yhteyden Kristus ei tullut tekemään yhteiskuntaa,
jossa kristityt elävät erillään omaa elämäänsä.¹⁹ Hän lähettää
meidät palvelemaan luottamuksen ja rauhan käyteaineena.
Kristittyjen näkyvä keskinäinen yhteys ei ole itsetarkoitus,
vaan merkki inhimillisyydestä: ”Te olette maan suola.”²⁰

Ristinkuolemallaan ja ylösnousemisellaan Kristus aloitti
uuden yhteenkuuluvuuden (solidaarisuuden) ajan ihmiskun-
nan keskuudessa. Hänessä ihmiskunnan jakautuminen toi-
nen toisiaan vastaan hankaaviin ryhmittymiin on jo voitettu.
Hänessä me kaikki olemme yhtä perhettä ²¹.

¹⁸ Veli Rogerin kirjasta Peace of Heart in All Things.

¹⁹ Vaikka tämä palveleminen tarkoittaa vastakkaisen tien
valitsemista kuin sen, mikä muuttaa yhteiskuntaamme koko
ajan epäinhimillisemmäksi, sen pitää kuitenkin aina tapahtua
rakentavana ja toista osapuolta kunnioittavana vuoropuheluna
maailman eri kulttuurien ja historian aikakausien välillä.
”Kohotusaine osoittaa voimansa vasta silloin, kun se laitetaan
taikinaan – tai pikemminkin, kun se on sekoitettu taikinaan
niin, ettei sitä enää voi erottaa siitä.” (Saint John Chrysostom,
Homily 46 on Matthew)

²⁰ Matt 5:13

²¹ Jeesus sanoi: ”Ja kun minut korotetaan maasta, minä vedän kaikki
luokseni.” (Joh. 12:32) Ja apostoli Paavali: ”Yhdentekevää,
oletko juutalainen vai kreikkalainen, orja vai vapaa, mies vai
nainen, sillä Kristuksessa Jeesuksessa te kaikki olette yksi.”
(Gal 3:28).

Sovituksesta Jumalan kanssa seuraa sovitus ihmisten kesken.²²

Mutta jos suola menettää makunsa... On hyvä muistaa,
että me kristityt hämännämme usein sanomaa Kristukses-
ta. Ja erityisesti: miten voimme säteillä rauhaa tähän maa-
ilmaan, jos mekin jakaannumme eri ryhmittymiin?

Ajassa, jossa nyt elämme, on äärimmäisen tärkeää elvyt-
tää henkiin sanoma rakkaudesta ja rauhasta. Teemmekö
kaikkemme sen eteen, että se pääsee loistamaan turmeltu-
mattomassa yksinkertaisuudessaan ja vapaana väärinym-
märryksistä?

Pystymmekö, tyrkyttämättä mitään, tekemään yhteis-
tä matkaa niiden kanssa, jotka eivät jaa uskoa kanssamme
mutta jotka etsivät totuutta koko sydämeästään?²³

Kun pyrimme löytämään uusia yhteenkuuluvuuden muo-
toja ja raivaamaan tietä luottamukselle, kohtaamme väistä-
mättä ja tulemme kohtaamaan vastoinkäymisiä. Joskus ne
tuntuvat suorastaan käyvän yli voimiemme. Mitä silloin pitäi-
si tehdä? Eikö reaktiomme omiin koettelemuksiimme ja myös
niihin, joiden kanssa ihmiset ympärillämme kamppailevat,
ole vain se, että rakastaisimme enemmän?

f. Alois

²² Katso Ef 2:14–18. Kristus tuhosi erottavan seinän Jumalan
kansan ja kaikkien muiden kansojen väliltä. Jokaisella on
nyt mahdollisuus lähestyä Jumalaa. Yhteenkuuluvuutta
(solidaarisuutta) ei pidä rajata vain johonkin tiettyyn
perhekuuntaan tai kansaan, vaan se ulottuu kaikkien
eturyhmien tuolle puolen.

²³ Voisiko se tapahtua esimerkiksi hakemalla yhdessä vastauksia
kysymyksiin ”Mikä on elämäni tarkoitus?”, ”Mikä antaa
elämälleni suunnan?” tai ”Mikä päämäärä eheyttää
olemassaoloni?”

Kokoontuminen uuden solidaarisuuden ympärillä v. 2015

Seuraavan kolmen ja puolen vuoden aikana
”luottamuksen pyhiinvaelluksemme
maan päällä” etsii uusia tapoja, joilla
voidaan panna käytäntöön tässä kirjeessä
mainittua uutta yhteenkuuluvuutta
(solidaarisuutta).

Se on uutta yhteenkuuluvuutta, joka voi
tuoda yhteen kaikki rauhaa ja totuutta
etsivät pyhiinvaeltajat, olivatpa he uskovia
tai eivät.

Meillä on nyt kolme ja puoli vuotta
aikaa nuorten energia liikkeelle kaikilla
mantereilla, tuoda yhteen heidän
kaikki kaipauksensa, ajatuksensa ja
kokemuksensa.

2012: Luottamuksen väylien avaaminen
ihmisten keskuuteen

2013: Lähteiden paljastaminen Jumalaan
luottamiselle

2014: Näkyvän yhteyden etsiminen kaikkien
Kristusta rakastavien kanssa

2015: ”Maan suolaksi” tuleminen

Yhteenvetona etsimisestä ja uudesta
”momentumista”

Elokuussa 2015:

Kokoontuminen uuden solidaarisuuden merkeissä Taizéssä

Taizén yhteisö täyttää 75 vuotta

Veli Rogerin syntymästä tulee kuluneeksi
100 vuotta

Jotta pystyisimme kuuntelemaan niin
monia nuoria kuin mahdollista, jokaisella
mantereella järjestetään omat tapaamisensa
ennen elokuun 2015 suurta kokoontumista
Taizéssä.